

Ганю не бѣ по-малко егоистъ отъ днешния: дадѣ два гроша — иска за петъ. Отъ друга страна, нито власитѣ, нито тѣхната държавна поща могли да се разбератъ съ българския поетъ: тоя настоявалъ, че въ името на цивилизацията, която не е негова — Ботйова, а тѣхна, сир. чокойска, изядническа, власитѣ трѣбва да даватъ книга за печатъ на юнашка вересия, а пощата е длѣжна да прѣнася културата безплатно. Нѣкога, когато си създаде положението на милионеръ, когато прѣстанатъ да скачатъ въ чекмеджетата му мишки и червата му да играятъ на джиро, той ще имъ се отплати съ лихвитѣ. Неразбирали. Съ неразбрачъ свѣтъ ималъ работа Ботйовъ! И тогава и сегнѣ, говорѣлъ той за власитѣ, че тѣ били крайни материалисти. Трѣбва да има съ що да имъ извадишъ очитѣ, та тогава ще да те разбератъ. Прѣдъ думитѣ власитѣ били нѣми като риби! И понеже цѣлото материално състояние на редакторътъ се състояло само отъ думи, т. е. отъ едно голѣмо нищо, власитѣ били все тѣй твърдоглави и умишленно създавали спѣнки на „Будилника“. Вториятъ брой излѣзълъ на 10. май, а третиятъ „позакъснѣлъ“. За това „позакъсняване“ Ботйовъ побързалъ да гуди едно успокоение, помѣстено въ бр. 3: „Будилникътъ позакъсня, извѣстява редакторътъ, но не по наша причина, а по причина на пощата и на книжарницата, отъ дѣто купуваме книга. Власи! не разбиратъ български, па да имъ разправишъ, че трѣбва да даватъ и тѣ книги и марки тѣй, както даваме ние вѣстници. Книжаринътъ, види се, разбира, но казва, че нѣма такава книга, каквато искаме ние — на юнашка. — За това, молимъ нашитѣ настоятели да ни яватъ: дѣ колко спомоществуватели имаме, а нашата че-че-че-честна публика да... тя знае какво — да имаме съ какво да вадимъ очитѣ на власитѣ“.

Оние, които разбирали отъ редакторство и отъ живота на революционната задгранична преса, които